

Benzinska

Naša priča počinje na mjestu gdje inače ne počinju takve priče, one koje se pamte i koje su nezaboravne. Malo se takvih pretvara u legende. E, pa tako je naša nastala na tome, meni savršenom mjestu, na benzinskoj. Sjećam se kao da je bilo jučer. Hodala sam ulicama Dubrave razmišljajući o životu. Iz Aleje Blaža Jurišića u Grižansku, iz Grižanske u Aveniju Dubrava. Šećući tako, gledala sam užurbane ljude što stalno nekamo jure, tramvaje što svako malo stanu na nekoj od stanica, djecu koja se družu i razgovaraju... Došavši do INA-ine benzinske, zaželjela sam se sladoleda od čokolade. Macha, moga najdražeg sladoleda. Sjela sam na rinzol i počela po torbici tražiti masku. Imala sam novaca taman da si priuštim sladoled, ali neće me pustiti unutra bez maske. Kopajući po torbici, počela sam vaditi stvari. Najprije sam izvadila majicu koja je iz nepoznatog razloga bila tamo, zatim bilježnicu, malu pernicu, paletu sjajila za oči. Sljedeća je iz torbe izašla crna maskara te za njom čokoladica. Pitaj Boga koliko je bila stara. Na kraju je ispod hrpetine i hrpetine računa izvirila maska. Napokon sam ju pronašla na dnu torbice. Čekajući u redu da uđem u dućan, vidjela sam kako je dečku koji je prolazio pokraj mene iz džepa ispalo dvadeset kuna dok je vadio mobitel. Otišla sam ih podići da mu ih vratim dok još nije otišao predaleko. „Ništa od moga sladoleda“, mislila sam u sebi trčeći za njim. Dozivala sam ga, naravno, po onome što je imao odjenuto na sebi: „Hej ti, crna kapuljačo, čekaj! Dečko u crnome prsluku!!“ Osjećala sam se jako glupo izgovarajući to, kao da me cijela Koledinečka gleda i čuje osim njega. Na kraju je shvatio da njega dozivam. Napokon mogu prestati vikati. „Hej, maloprije ti je iz džepa ispalo dvadeset kuna dok si vadio mobitel. Izvoli, tvoje je“, rekla sam ispruživši mu novčanicu. Zbunjeno me pogledao. „Hvala ti. Znaš, većina ljudi koje znam zadržala bi novac, ali ti nisi“, rekao mi je. „Nisu novci sve na ovome svijetu“, odgovorila sam s osmijehom na licu. „Imaš pravo, ne čine ovaj svijet novci, već ljudi poput tebe“, uzvratio je s jednakim osmijehom na licu. Ostala sam u šoku. Očekivala sam svašta, ali ovakav kompliment nikako. Instantno sam se zacrvenjela. Osjećala sam kako mi vrelina udara u obraze i srce lupa sve do želuca. Moj mali slom prekinuo je rečenicom: „Nema puno ovakvih kao što si ti na ovome svijetu. Da ih barem poznajem više... usput, ja sam Nikola.“ Kako je samo smotan! „Da ih bar poznaje više...“, vrtjele su mi se po glavi njegove riječi, „ali, realno, još ne znaš ni mene“, mislila sam u sebi. „Karla, drago mi je“, rekoh pruživši mu ruku. „Znaš, Karla, moj otac kaže da svaki novčić treba pametno uložiti pa... jesi li za sladoled?“ upitao me. „Uvijek“, odgovorila sam

mu kao iz puške opaljena. Odveo me preko ceste u obližnju slastičarnicu „Vincek“. Znajući da kod sebe nema više od dvadeset kuna, uzela sam jednu kuglicu čokoladnog sladoleda „Pinno-pingvino“, a on je sebi uzeo kuglicu vanilije. Sjeli smo na terasu ispred slastičarnice. „Kakav kavalir, u današnje vrijeme to je prava rijetkost“, mislila sam u sebi. Proveli smo sat i pol ližući sladolede i pričajući o životu. Naša mišljenja o danas najčešćoj temi - coronavirusu, o stavovima prema cijepljenju, o načinu provođenja slobodnog vremena, poklapala su se. Također me pitao neka vrlo neočekivana pitanja. Pitao me za najdražu pjesmu, na što nisam znala odgovor, koji kalodont koristim, kako je to biti djevojka te posljednje i najzanimljivije: da procijenim na ljestvici od jedan do deset koliko je teško našminkati se?! Na to sam s osmijehom od uha do uha odgovorila: „12.“ Na kraju svih tih razgovora i rasprava razmijenili smo kontakte, dali jedno drugom snapove i svima dobro poznati Instagram te je svatko pošao u svome smjeru. Stigla sam doma sva pod dojmovima. Tko bi rekao da se to u današnje vrijeme još događa? Očarana Nikolom, o kojemu nisam znala ništa više osim imena i osobnosti, otišla sam ravno u krevet ne govoreći nikome za to. Sljedeća tri dana prošla su vrlo uobičajeno. Profesori su nas zatrpavali ispitima i zadaćama, prijatelji su se, kao i uvijek, žalili na svoje obveze jer ne stignu sve, sunce je po običaju sjalo i sve se činilo normalnim. Trenutak tišine i spokoja prekine zvuk poruke na mobitelu. Uzela sam ga da vidim tko mi piše. Bio je to on. Nikola. Nakon tri dana šutnje konačno se oglasio. Pozvao me da odemo prošetati kako bi me bolje upoznao. Ostala sam bez daha. Ne trepćući, čitala sam poruku iznova i iznova. Toliko me pogubila ta poruka da nisam znala kako da mu sročim odgovor. Hvala Bogu da mi je on odlučio skratiti muke pitavši me odgovara li mi danas u 17 h na INA-inoj benzinskoj postaji. Odgovaralo mi je u potpunosti i rekla sam mu da se vidimo tamo. Kroz glavu mi je prolazilo tisuće misli. Nisam znala kako da se osjećam u vezi s tim, što da mislim o tome, a kamoli što da odjenem! Uspjeh je doći do nekih odgovora. Osjećala sam se sretno i uzbuđeno, razmišljala sam o tome kako ćemo pričati o školi i godinama, a i odjevnu sam kombinaciju uspjela složiti nekim čudom. Bila sam spremna. Gledala sam te kazaljke na satu kako se sporo kreću. Izgledalo je kao da minuta traje vječno, kao da se pomiču unazad, a ne naprijed. Nikako da dođe vrijeme da se konačno vidim s njim. Hodala sam polako do mjesta sastanka ne zamarajući se svijetom oko sebe. Stigla sam do benzinske. Na satu je pisalo 16:55. Sjela sam na ono isto mjesto gdje sam prije tri dana očajnički tražila masku u torbici. Haaa, eno ga! Došao je. Odjenuo je lijepu crnu hudicu, klasične hlače s džepovima i jordanice na nogama. Zagrlili

smo se i krenuli s benzinske prema okretištu tramvaja Dubrava. Zagrlivši ga, osjetila sam da nosi jako lijep muški parfem. Skitajući se okolo-naokolo Dubrave, bombardirali smo se međusobno pitanjima. Kad sam mu rekla da imam osamnaest godina i idem u 4. razred srednje, ostao je gotovo u jednakom šoku kao i ja kad mi je on rekao da ima dvadeset godina i da je 2. godina faksa. Na pitanje što planiram upisati dalje, odgovorila sam mu uvijek popularnim: „Ne znam, možda matematiku ili fiziku.“ Odgovor na moje pitanje što on studira me je, slabo rečeno, bacio s nogu. Kvantnu fiziku! Uopće mi nije djelovao kao matematički tip, tj. student fizike, ma ni slučajno! Nastavivši razgovarati, doznali smo mnogo toga jedno o drugom. Saznala sam da vozi i da voli aute što je na mom popisu privlačnosti iznimno bitan podatak. Jer sam i sama takva. Nekako je prebrzo došlo vrijeme da se rastanemo. Sunce je zašlo, upalile su se ulične lampe. Shvatili smo da je vrijeme da pođemo svatko svojoj kući. Došavši doma, spremila sam torbu za sutra, otuširala se, oprala zube i otišla u krevet. Tek sam tada shvatila da mi se osmijeh satima nije skidao s lica. Sljedeći smo se dan čuli samo preko poruka. Pitao me mogu li sutra otići s njim do trga. „Zašto ne?“ pomislila sam u sebi i dobrovoljno pristala. Ostatak dana prošao je dosta kaotično kao i polovica drugog. Stiglo je vrijeme da se počnem spremati za izlazak. Obukla sam nove hlače na nove tenisice, našpricala se oblakom parfema, nanijela nenapadnu šminku te složila frizuru. Bila sam spremna. Dogovorili smo se da se nađemo na parkiralištu kod ambulante, na Grižanskoj. Po običaju, bila sam tamo deset minuta prerano. Pojavio se iza ugla. Konačno. Pozdravili smo se i krenuli prema tramvaju. Ušavši, sjeli smo jedno nasuprot drugome i počeli pričati. O školi, prijateljima i novcu, o tome kako je njegov tata vlasnik neke tvrtke. Započevši tu temu o starcima i novcu, rekla sam mu kako ne bih htjela da mi osoba s kojom sam u vezi poklanja skupe darove i kupuje skupe stvari jer bih se osjećala manje vrijednom što si to sama ne mogu priuštiti. „To mi se na tebi sviđa, posebna si. Nije te briga koliko novaca imam, tko mi je tata, jesu li mi roditelji rastavljeni. Ne, tebi je samo bitno kakav sam kao osoba“, odgovorio mi je. Ostatak je dana prošao dobro, valjda. Iskreno, uopće se ne sjećam što smo radili. Znam samo da mi je bilo zabavno i da sam bila sretna. Minute razgovora s njim pretvarale su se u sate, sati su postajali dani, dani su postajali tjedni. Naše se prijateljstvo pretvaralo u vezu, što je on, Nikola, odlučio potvrditi i nakon mjesec dana o tome me i pitao. Napokon. Pristala sam bez razmišljanja i tako smo prohodali. Uskoro su izlasci postali poljupci, poljupci slatki nadimci, a nadimci najljepše uspomene. Proletjela je već i godina dana otkako smo skupa, a ja sam polako krenula s pripremama za

faks. U školi je vladala mala ludnica. Ocjene su se ispravljale, profesore se molilo, društvo se zabavljalo. Mirna i ja pričale smo o školskoj maturalnoj što nas uskoro očekuje. „Konačno je došao kraj. Još samo ta maturalna na zadnji dan pa da bude službeno gotovo“, rekla je Mirna. „Da. Ne vjerujem da su već prošle četiri godine! Maturalna je u petak?“ upitala sam ju. „Da. Ne zaboravi pozvati Nikolu. Mislím, cijela škola već odavno zna da ste skupa, ali čak ni mene, svoju najbolju prijateljicu, nisi upoznala s njim!“ rekla je pomalo razočarana. Nasmiješila sam joj se i slegnula ramenima: „Nije bilo vremena. No, bez brige, upoznat ćeš ga na maturalnoj“, odgovorila sam joj te je zazvonilo za sat. Na sljedećem odmoru ponovno mi je prišla Mirna pogođena time što još uvijek ne zna kako Nikola izgleda. „Stvarno ne vjerujem da me već nisi upoznala s njim“, rekla je mrtvo hladnim glasom. „Evo, ako će ti biti lakše, pokazat ću ti naše zajedničke fotke da vidiš kako izgleda“, rekla sam i krenula po mobitelu tražiti naše slike. Naišla sam na fotku uslikanu u gradu te joj pokazala kad je zvonilo za početak sata. Sljedeći odmor mi je prišla i upitala me može li još jednom pogledati tu istu fotografiju. Gledala je u moj mobitel s velikim čuđenjem i velikom zabrinutošću nakon čega me ozbiljno, kao nikada do sada, pitala: „Je li to stvarno on ili mi lažeš?“ „To je stvarno on, zašto? Nešto nije u redu?“ upitala sam je sad već zabrinuta. „Nemoj mi reći da ne znaš?“ pitala me. „Ne znam, što je?“ uzvratila sam joj pitanjem. „O moj Bože, pa ti stvarno ne znaš tko je on!“ rekla je izvadivši svoj mobitel i počevši guglati. Nakon dvije minute pretraživanja dala mi je svoj mobitel i rekla: „Evo, uvjeri se sama.“ Ostala sam u šoku. Slika naslovnice 24 Sata, a u naslovnoj je traci pisalo: „Sin najbogatijeg čovjeka u Hrvatskoj“. Nisam znala što reći, a kamoli kako reagirati na to. Zvono je oglasilo kraj ove katastrofe i početak novoga sata. Kasnije toga dana našla sam se s Nikolom. Pitala sam ga želi li ići sa mnom na maturalnu na što je odgovorio da želi s velikim čuđenjem, kao da nije očekivao da ću ga pozvati, što me nasmijalo. Tada me poljubio i sve se opet činilo normalno. Htjela sam ga pitati za ono s naslovnice, ali nisam imala hrabrosti. Osim toga, nadala sam se da je to ipak nekakav nesporazum i da ona osoba na fotografiji nije on. Došao je i taj dan. Petak. Rekla sam mu da je maturalna u 17h u Tvornici kulture Zagreb. Dogovorili smo se naći kod INA-ine benzinske pa skupa krenuti dalje. Dogovor među curama bio je taj da sve moramo nositi haljinu. Imala sam jednu posebnu samo za ovakve prigode. Ispeglana me je čekala. Okupala sam se. Pasalo mi je to. Oduvijek me smirivao šum vode. Odjenula sam svoju plavu haljinu koja mi je posebno isticala oči. Neparfimirala sam se i napravila frizuru. Završni tač: šminka i...vrijeme je da se krene. Na putu

do benzinske razmišljala sam što sam sve postigla. Završila sam 4. razred prestižne zagrebačke gimnazije s odličnim uspjehom. Čak sam i iz engleskog uspjela dobiti peticu. Upisala sam zagrebački PMF, smjer kvantne fizike i pronašla sam dečka. Nije loše. Uopće. Došavši do benzinske vidjeh da on još nije stigao, ali kad se pojavio, nisam mogla vjerovati. Nije bilo nikakve zabune. Ono na naslovnici 24 Sata stvarno je bio on. Nikako nisam ovo očekivala. Bio je to on, u Neveri. Da, tako je, u Neveri! Najnovijem izumu Mate Rimca. Izgledala je nevjerovatno - što iznutra, što izvana. Vozeći se, vidio je moju zbunjenost i nevjericu te objasnio da je njegov otac najbogatiji čovjek u Hrvatskoj. Nisam znala što reći, ali ionako smo već stigli na cilj. Svi su bili tamo. Upoznavala sam ga sa svima. Mirna me odvukla u stranu i došapnula: „Daj mi, molim te, objasni gdje nađeš ovakvog frajera!“ Dok je ona nastavila trošiti dah nabrajajući sve kvalitete moga dečka, on nam je prišao, zagrlio me s leđa, a ja joj iz njegova zagrljaja dobacih sa smiješkom: „Na benzinskoj.“

Karla Belec, 8. r.

mentorica: Arijana Watz, prof.